

Бъхъ въ първи прогимназиаленъ класъ, когато стана туй, което искамъ да ви разкажа. Дойдохъ си по коледната ваканция въ къщи. Татко ми, едъръ и хубавъ мъжъ съ чиличено здраве, ме посрѣщна, въведе ме въ стаичката си, въ която весело бумтѣше печка.

— Добръ дошелъ, синко! Ела се посгрѣй. Съблечи си палтото, че е цѣло измокрено отъ дъжда. Здравъ ли си? Добръ ли си, моето чедо? И . . . заредиха се въпроси и отговори.

— Ами мама кждѣ е? — запитахъ.

— Тя отъ нѣколко дни е въ града; отиде по работа. Ще дойде слѣдъ два дни — тъкмо срѣщу Коледа. Що да правя, не можахъ да я задържа. Тя отиде да купи нѣкои работи, сжщо и нѣщо за тебе. Коледа иде, нали? Ще ти купи ново палто, блокъ за рисуване и бенгалски огнь. И друго искахъ да ти купя, дѣте но знаешъ . . . паритѣ . . .

Хвърлихъ се на гърдитъ на баша си и почнахъ да му цѣлувамъ ржцѣтѣ. Палто, картинки и бенгалски огнь! Особено блокътъ и бенгалскиятъ огнь ме радваха. Обичахъ да рисувамъ, обичахъ и бенгалския огнь . . . колко мило свѣгятъ зеленитѣ, червенитѣ, синитѣ и жълтитѣ огньове въ нощния мракъ . . . цѣлата гора изглежда вечеръ, при свѣтлината на тѣзи огньове, тъй красива и таинствена! . . .

Прѣзъ нощта спяхъ добръ, но мистѣльта, че ще имамъ ново палто, картиненъ блокъ и бенгалски огнь не ми даваше миръ. Сърдцето ми туптѣше отъ радостъ.

— Утрѣ вечеръта, въ 6¹/₂ ч., машинистътъ на бързия влакъ ще пусне пакета съ покупкитѣ, ми бѣше казалъ татко. Майка ти обѣща да прати подаръцитѣ по машиниста, а тя ще дойде, както ти казахъ, срѣщу Коледа, значи — утрѣ . . .

*

Още въ зори се събудихъ. Нѣмахъ търпѣние. Новарадостъ озари лицето ми: вѣнъ всичко бѣше пооблѣло . . . валѣше ситенъ и сухъ снѣгъ. . . Снѣгътъ валеше бавно; леко падаха чиститѣ мили снѣжинки и застилаха всичко съ чиста бѣла покривка. Татко ми се облѣче, взе нѣкои инструменти съ себе си и отиде да пообиколи линията. „Ето тукъ е второто сигнално байряче, каза той. Ако ми се случи нѣщо, ще дадешъ сигнала ти. Ти знаешъ, нали? Слѣдъ 2 часа ще мине товаренъ влакъ, а къмъ 10 ще мине бързиятъ. Внимавай! Азъ ще си дойда скоро, но ако . . .“

— Не се безпокой, татко, казахъ. Всичко зная.

Той замина. Ахъ, този день, дѣца, както и слѣдующия день, деньтъ срѣщу Коледа, и до днесъ ги помня! Никога въ живота си не съмъ прѣживѣвалъ толкова тревоги, но и толкова радостъ! . . .

Татко се не върна и до обѣдъ. Когато си дойде, едва можахъ да го позная: уморенъ, позеленѣлъ, прегърбенъ, съ окървавени ржцѣ. Едва ми каза, че линията се била поврѣдила — глупави овчарчета били извадили бурми отъ релситѣ — и той съ голѣми усилия можалъ да я поправи. . . Цѣлъ мокръ и